Thi saa har Gud elsket Verden, at han gav sin Søn, den enbaarne, for at hver den som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have evigt Liv.

HYRDEN

"JEG ER DEN GODE HYRDE." — Joh. 10, 11.

Den som tror paa ham, bliver ikke dømt; den som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet paa Guds enbaarne Søns Navn.

14de aargang. | Winnipeg, Manitoba, Første Nr. i Januar 1938 | Nr. 1

HILSEN OG TAK!

En av prestebrødrene gjorde mig forleden opmerkson paa at det er iaar femti aar siden past. H. N. Rønning blev ordinert til det hellige presteembede. Det forekommer mig at det er derfor i orden i kirkens navn at sende jubilanten i denne anledning en hilsen og en tak.

Past. Rønning blev altsaa ordinert i 1887. Efter i fire aar at ha betjent nogle menigheter i nærheten av Faribault, Minn., antok han i 1891 kald som missionær til Kina. Der virket han i sytten aar. Det var for det meste under meget primitive og farefulde kaar, et banebrutende pionerarbeide, som var av stor betydning for vort begyndende missionsarbeide i Kina. I 1908 kom han hjem med nedbrudt helbred, — og en liten barneflok som hadde maattet sige det sidste farvel til sin mor i Kina.

Siden den tid har past. Rønning virket i flere aar som pionerprest paa Grand Prairie, Alberta, men han vil kanske især holdes i taknemmelig erindring av de mange som han fik naade til at hjælpe frem til korsets fot og til større klarhet i sit gudsforhold i de aar han tjente som en av samfundets evangelister.

For alt dette tillater jeg mig i kirkens navn at bringe jubilanten en hjertelig tak! Ogsaa en hjertelig tak fra dine embedsbrødre for enig og forstaaelsesfuldt samarbeide!

Herren signe dig og dine!

Eders i Herrens forbundne,

J. R. LAVIK.

Første Søndag efter Helligtrekongers.

Luk. 2, 42—52.

Pastor Peder Ellingson.

Herre Jesus la ogsaa os finde dig i din Faders hus. Amen.

Evangelistene sier ganske litet om Jesus fra den tid, han blev omskaaren og lagt ind under loven, til han kom fra sit barndoms hjem i Nasaret til Jordan forat bli døpt med syndsbekjendelsens daap og derved bli indviet til sit tredobbelte embede og lagt ind under vor syndeskyld forat bli det Guds Lam, som bar verdens synd.

Kun to spørgsmaal fra hans mund har vi fra dette tidsrum, og det er her i vor tekst.

Naar Jesu moder sa: "Hvorfor gjorde du os dett?" saa bebeider hun ham for, at han ikke blev med i reisefølget. Hans svar: "Hvorfor lidte I efter mig? Vidste I ikke, at jeg bør være i min Faders Hus?" saa er der en antydning om, at hans forældre ikke vidste, hvad de burde vite. Maria kjendte nok skriftene om ham og hadde fra engelens mund faat høre hvis søn, han var. Allikevel forstod hun ikke hans ord, saa hun satte dette i forbindelse med hans forbliven i templet.

Jesus har nok mange ting át lære os alle. La os nu, ut fra hans spørgsmaal, prøve at ta imot undervisning. Han er sig bevist sin høie herkomst, sin himmelske adelstand. Og forstod vi, hvad det betyr for os, "at han av sig selv gav avkald paa at være Gud lik og tok en tjeners skikkelse paa sig idet han kom i menneskers lignelse," (Fel. 2, 6—7) saa vilde vi med hellig ærefrygt træde ind i Herrens hus og søke et intimt kjendskap med ham. Hjertets kjendskap med den Frelser, som kom for at søke og frelse de fortapte. For den saks skyld delte han vore kaar og gik ind under vore forholde forat sætte os fri. Om vi bare fik øie for hans storhet, som han ogsaa hadde i fornidrelsen iført det samme klæde, som Gud ga os! Vi skulde da se hans kongelige høihet, den ofrede yppersteprest og den store lærer, der med sit profet øie ogsaa skuer hen til os og vil høre, hvad vi har at si, og spørge os om viktige ting. Ja, hvad vil han spørge dig og mig om? Mon ikke dette? Staar du i din daapspakt og har gjort av alt det du der fik løfte paa, al min fortjeneste og frie Naade? — Saa rundhaandet var han med os ved vort første møte med ham. — Bruker du det ord, hvor jeg er at finde og meddeler villigt alt dette? Møter du mig regelmessig i Herrens hus ved den offentlige Guds tjeneste? Der er nok den som kan si: Jeg har igjennem Naadens Midler ved Guds Aands veiledning og bistand levet i troens samfund med min Gud og finder, som salmisten sier, at "en dag i dine forgaarde er bedre end ellers tusinde." Et møte der med Gud har betydning for hans folk gjennem ukens andre dage. Det som da møter den enkelte blir lettere at bære, naar "Kristus bor ved troen i hjertet." Han gir styrke og forvisning om at motgange, sykdom og fristelser skal kun tjene til at utvikle det skjulte liv med Gud og gjøre os skikket til at forflyttes op i hans nærhet for at "skue ham, som han er."

Der er ogsaa andre som kommer til Guds hus, om end ikke med den glæde , som de, der allerede er blevne bespiste med aandelig manna og har drukket av livets kilde. Tolderen, som stod ved tempeldøren og bad: "Gud vær mig synder naadig!" Han kom med sit livs tyngste byrde, sin synd! og blev kjendt retfærdiggjort av Jesus selv. Som han blev befriet fra sin byrde, kan ogsaa andre bli. Jesus har jo i virkelighet baaret den engang paa sit legeme op paa korset efter Faderens behagelige vilje, forat alle bodferdige kan ha en saadan frikjendelse. Dette er forløsningen, syndernes forladelse.

Disse sidste er ogsaa mødte i Herrens hus med glæde av Guds folk. Det er ikke bare i himmelen at der er glæde over synderes omvendelse. Tak og pris vil lyde baade fra nyfrelste og ældre kristne til ham, som er blit, vor frelses høvding?

Allikevel er det ikke mange som er regelmessige kirkegjengere paa de fleste steder i vor tid. En hel stor flok har ikke hjem i noget Guds hus, og mange som vel kan sies at ha et saadant hjem er ikke hjemme der. Andre steder er kjærere end Fader huset. Der burde de være, ikke alene for at høre *en* julepræken og *en* paaskepræken, Men hver søndag, paa hvilken Gudstjeneste er bestemt. Det er en farlig sak, at forakte Gud og hans kald, og forsømme Guds ord, hvorigjennem frelsens indbydelse skulde komme til dem. Paa den maate stiller de sig selv, saaat det er vanskelig at rekke dem med frelsens budskap. Som regel har disse mange klager baade paa prestene og kirkefolket; men klage over sin egen synd hører man sjelden fra deres læber. De, som saaledes er forblindede av verdens Gud har i almindelighet kun tid og tænke for tidens ting. Disse, om de er av dem, som tror skriftens ord, at der er evigt liv og evig pine, finder trøst i at Gud ikke vil være saa ubarmhjertig, at han vil evigt bortvise dem alikevel. Han kalder paa alle nu, og de, som vælger at bli borte og ikke vil gaa ind ad Naadens dør i naadens tid, har intet at klage for, om de faar høre disse ord: "Jeg kjender eder ikke" ogsaa maa være sammen for altid, med den herre, de valgte.

Tænk vel over disse ting, kjære medvandrer! Du stiller dig paa et farlig sted, om du i kjærlighet, til verden eller synden, forakter og trodser den hellige kjærlighet, som er saaledes i sit væsen, "at ugudelige" ikke faar lov at bo hos ham.

Disse samme mennesker, som selv er borte fra Guds hus holder ogsaa ofte andre borte fra at lytte til det glade budskap. De gaar ut paa søndags besøk og kommer tids nok at holde andre hjemme. Ofte er de da uvelkomne gjester. De, som faar besøk har da valget imellem at gaa allikevel eller bli fra det sted, de skulde være paa for at veiledes og styrkes i sit kristen liv og bli opbyggede sammen med Guds folk. En anmodning om at gaa med til kirken vil i saadane tilfelder være i sin orden, og i de fleste tilfelder vilde det være det ene rette at gaa, enten de andre vil gaa med eller ei. Gud har jo i sine krav til os ogsaa her en forret til vor lydighet. Beder vi ske din vilje og virkelig mener det, saa faar vi ogsaa gjøre Guds vilje, om nogen kommer for at lægge beslag paa vor tid. Dertil kommer det slette eks., de sætter for andre, især for unge. Ved sin tankeløshet, letsindighet, verdenskjærlighet og gudløshet eller av hvilken som helst anden aarsak, saa viser de "at der er ikke gudsfrygt for dens øine." De tager ikke i betænkning at ogsaa andre derved kommer til at forakte Guds hus og ord: Paa den maate kan ogsaa disses blod komme til at kræves av deres haand. Især er dette noget at overveie for forældre og opdragere. Den kristelige barneundervisning tilligemed et godt eks. burde lægges mere vækpaa. Forældre burde ta sine børn med til kirke og søndagsskole istedetfor at sende dem og selv bli hjemme. Her kan jo mange lære av Jesu forældre.

Lykkelig er de børn som sammen med sine forældre finder Jesus i Herrens hus. Der kan de lære av ham at forstaa og tilegne sig evangeliet naades budskap; men ogsaa den rette forstaaelse av loven.

Det første bud, med Gudsfrygt og lydighet mot Gud fremgaar av Jesu forhold i templet. Det tridje bud kommer med i de ord: "Og han gik med dem til Nasaret og var dem lydig."

Ved at kjende og gjøre Guds vilje skal ogsaa vi gaa frem i visdom, alder og yndest baade hos Gud og mennesker.

Herre la det ske med os i Jesu Navn! Amen.

Vor Fader! tak for, hvad vi fant
I dine helligdomme!
Og tak for Aandens dyre pant
Paa, hvad der end skal komme!
O. led i troens liv os frem
Ved ordets lys, at vi vort hjem
I himmerik kan finde.

Ved Aarsskifte.

Atter har vi tilbakelagt et aar, og et nyt aar staar for døren. atter er vi vandret et langt skrit fremad paa livets bane og kommet et stykke nærmere mot maalet. Vi har da oplevet en ny Julehøitid, en høitid der bringer saa megen glæde og velsignelse, baade for unge og gamle. Julehøitiden, kristenhetens største høitidsfest, er av os atter oplevet med glæde over at en frelser er os given, en frelser fra synd og død.

Juleevangeliet forkynder os saa herligt om englesangen hin juleaften ute paa Betlehemsmarken. Se jeg forkynder eder en stor glæde, ti eder er idag en frelser født, som er den Herre Kristus i Davids stad. Og sangen av det himmelske kor lød videre. Ære være Gud i det høieste og fred paa jorden og i menneskene en velbehagelighet. Fra den dag og indtil nu har glæden over at Jesus efter Faderens almæktige vilje paatok sig tjenerskikkelsen forat leve et liv i ringhet og fattigdom alt for at gjøre os lykkelige her paa jorden og salige i himmelen. La os da, idet vi sier tak for det gamle aar og hilser hinanden med budskapet om et godt nytaar, dypt indprintet dette fuldkomne julebudskap fra Betlehemsmarken, saa det kan bli en rettesnor for vort liv i det nye aar og i alle de aar og dage Gud vil forunde os at leve. Saavist som vi vet at det gamle aar brakte os motgang og medgang likesaa visst vet vi at det kommende aar vil bringe os sorg og glæde under livets forskjellige tilskikkelser, likesom hvert kommende aar vil bringe os sorger, tap og prøvelser.

Men da vi vet dette saa vet vi ogsaa at sand lykke kan kun tildeles os allene ved troen paa den Herre Jesus. Hans fredshilsen lyder til os, hver dag og stund, med samme fylde og samme kraft til den i synden trælbundne menneskeslegt. Hvor stor kjærlighet har han ikke til os, og skulde vi ikke gjengjælde denne kjærlighet med at frygte ham i aand og sandhet. Synden gjør os til træller, men kjærlighet til fribaarne mennesker. Maatte da kjærlighet til Gud og mennesker være vort løsen og hilsen ved indgangen til det nye aar.

Kjærlighet er livets krone
kjærlighet er lysets glans.
Derfor sitter paa sin trone
Jesus nu med straaleglans.
Han som lyset er og livet
har for os selv hengivet
bliver i og lever ved
Gud sin faders kjærlighet.

—G.

"Vore menighets folk gjør dette."

"Vore menighets folk gjør dette" saa er overskriften paa et stykke som Pastor Vinge skriver i November nummeret av Hyrden.

Vi vil bare faa lægge dette til; "*Vore menighets folk gjør ogsaa dette.*" Og som Pastor Vinge sier, er det til stor velsignelse fra det økonomiske synspunkt; men jeg vil især faa understreke og gjengi en del av stykket: "Ved at se disse kjærlighetsbevisninger næres denne sæle tanke at bakenom disse gaver ligger der bøn om Herrens velsignelse over tjenerens virksomhet. For det ligger fjernt at tænke at Gudsrikets sak som menighetene har kaldt prestefolket sammen med dem selv ved Guds kraft at fremme, ikke er indflettet ved bøn sammen med disse gaver. Denne tanke om det som ligger under disse kjerlighets bevisninger — en fælles opgave — se det varmer hjertet — det løfter sindet — det øker drivkraften til Herrens gjerning."

G. J. Ostrem og familie.

Preeceville, Sask.

Past. P. C. Haaland som har antat kald til Crooked River og ifølge beretning var bestemt paa at opta arbeidet der den 1ste Dec. har blit forandret, paa grund av Fru Haalands sykdam og operation. Blir i Preeceville indtil 1 Mai 1938. Haaper det vil gaa godt og fruen bli snart frisk igjen. (Red.)

Neidpath, Sask.

Nu er vi ved jul igjen. Saa vil jeg sende min hjerteligste tak til redaktøren og til dere alle som skriver de gode stykker i Hyrden. Det har været meget Godt. — Tiden ruller hurtigt vekk. Det stod skrevet paa himmelvelvingen en nat med store bokstaver for nogle aar tilbake: "Jeg kommer snart." Tiden varsler Jesu komme. Ja maaske basunen høres snart. La os være paa vakt, ti det lakker mot tiden. Maatte vi faa den rette juleglæde av uforskyldt Naade i Jesu navn.

En glædelig Jul i Jesu navn, ønskes alle Hyrdens læsere og personale.

—E. Gordon.

(Kom for sent til at bli optat i julenumret av Hyrden. —U.)

Swift Current, Sask.

"Kaptein Mo og hans søn."

(Fortsettes)

Kapteinen mumlede med sig selv, ergeligt nok, gutten er alt for ung for saa lange turer. Men det er lovet: — Gutten fikk hyre som unggut. Gutten var villig og tapper i alt. De øvrige av mandskapet holdt meget av ham. Det er somme tider at Hvalfisken slaar følge i Kjølvandet med store lastedampere for at opsnappe alt som blir kastet over borde. Ogsaa i dette høve. Hvalen hadde vist sig i mange dager. Mandskapet hadde forlangt at kaste Hvalkrok, men blev bestemt nektet av Kaptein Mo, fordi det er bare en uhyre at ha paa dekket.

En dag dem befandt sig paa et av de store Verdenshav, naar solen gaar ned, blir det mørkt med engang: Rimeligvis det er nærved Ekvator. Hørtes en stærk skreken av Mandskapet, Mand over bord. Kaptein Mo hørte det ogsaa, og med et sting i hanses hjerte, det skulde vel ikke være gutten.

Aa jo! O, min søn du som var saa snild og vel likt av alle og nu i fiskens bukk. Kaptein Mo hadde en sand troende iblandt mandskapet, la os gaa ind i Lugaren for os selv. Der blev en Bønnestund omtrint slik: "Trofaste almæktige Gud, du som kan frelse og redde i havsens nød og mørke, frels Kapteinens gut, frels hans sjæl."

I slike tilfælder blir alle nøds bremser brukte og det er aldeles umuligt at stanse en Lastedamper paa nogle faa fot. Skibet

HYRDEN

Organ of The Norwegian Lutheran Church of Canada.

Rev. H. L. Urness, Editor, Cabri, Sask.

Published semi-monthly. Subscription price: One copy, one year 50 Cents.

All communications that concern the editorial department, and news items, should be sent to the Editor.

All money for the paper, and change of address, kindly send to
Mr. Josef Haave,
Naicam, Sask.

Entered as second class matter at the Post Office at Winnipeg, Manitoba.

Printed by the
RUNDSCHAU PUBLISHING HOUSE,
Winnipeg, Man.

DR. J. R. LAVIK HILSEN OG TAK. I dette nummer av Hyrden bringer Dr. Lavik, som avtrædende distrikt formand, en hilsen og tak til Canada Distrikt. Som bekjendt tjente Dr. Lavik som distrikt formand de to resterende aar av forhenværende formand Akre's termin. Hyrden, som distriktets organ, bringer Dr. Lavik hjertelig tak for trofast tjeneste og tilønsker ham og familie Guds rike velsignelse.

TAK FOR AARET SOM GIK. Først tilkommer Gud lov og tak for hans naades og kjerlighets bevisninger som hver dag var ny over os i det aar som nu er til ende. Dernæst har vi alle noget at takke medmennesker for i det avsluttede aar 1937. Som redaktør for Hyrden vil jeg faa si alle, der har sendt ind læsestof til Hyrden, en hjertelig tak! Særlig vil jeg takke embedsbrødrene som villigt har sendt ind prækener til bladet. Som regel har jo alle store og vidstrakte kald saa det kan ofte være vanskeligt at efterkomme anmodningen at skrive præken for Hyrden. Det er derfor dobbelt prisværdigt at saa har blit villigt gjort alikevel. Ifølge breve fra medlemmer av Hyrdefamelien har disse prækener vært til stor velsignelse, og vil, uten tvil tilstemme denne tak til prestebrødrene.

BØN FOR DET NYE AAR. Hvad det nye aar har at bringe, er for os alle skjult. Der er mørke, truende skyer som synes at bli større efter hvert, baade i stat og kirke. I betraktning av tidens varslende uveir bør det mane os til at gaa ind i det nye aar med bøiede hjerteknæ i bøn til Gud, og med Brorson synge:

"O Gud, som Tiden vender
Og styrer i din Haand,
Vi folde vore Hænder
Og sukke ved din Aand:
I Jesu Kristi Navn
Lad dette Aar os være
Velsignet, dig til Ære,
Og vore Sjæles Gavn." —U.

blev snut paa sollinen fordi Solen dat ned i havet med det samme og med Kikkerten kunde sees en prik land og vand. Livbaat blev sat ut og gutten blev reddet. Nu kan dere kaste Hvalkrokk og med et var den i fiskens gane og blev heiset paa dekket. Det var en høiere makt som tilstoppet fiskens øine og matlyst.

Djævelen er med os, synde-kryp, som den fisken for at søke efter rov, men med tillidsfuld bøn til Naadens trone, saa mister han sin makt over os. Herren være lovet og priset for det. —*Nodrog.*

Rør ikke ved mine salvede.

Rører ikke ved mine salvede, og gjører ikke mine profeter noget ondt. (Salm. 105, 15).

Diakon Lee var en venlig og trofast mand. Han fik en dag besøk av et urolig og ærgjerrig kirkemedlem som var iferd med at oparbeide ubehageligheter i menigheten for at drive prædikanten bort.

Diakonen kom ind for at træffe den besøkende. Og naar de hadde hilst paa hverandre, begyndte han at beklage den aandelige tilstand og spurte om aarsaken til at ingen omvendelser hadde fundet sted de sidste to aar.

"Nu vel, hvad tror De grunden til sløvheten er?"

"Vet De det?" spurte han ivrig.

Diakonen var ikke færdig med en gang at gi sin mening tilkjende, og efter en liten stunds betænkning svarte han: "Nei, det gjør jeg ikke."

"Tror De at menigheten er særlig interesseret for sit arbeide?"

"Nei, det gjør jeg ikke."

"Tror De prædikanten tilfulde fatter alvoret i sit arbeide?"

"Nei, det gjør jeg ikke."

Det blinket i øiet paa fredsforstyrreren, og han tok mod til sig og spurte:

"Tror De at presten er en ekstraordinær mand?"

"Nei, det gjør jeg ikke."

"Synes De at hans præken over: "Deres øine blev holdt igjen," var noget videre storslagen?"

"Nei, det gjør jeg ikke."

Efter disse korte ord blev han modigere og spurte: "Synes De ikke at det var bedst at bli skilt med ham og faa en anden?"

Den gamle diakon for op som om han var truffet av en pil, og med en for ham ukjendt høi tone, sa han: "Nei, det gjør jeg ikke."

"Hvorfor," spurte den besøkende forbauset. "De er jo enig i alt jeg har sagt."

"Nei, jeg er ikke."

Den besøkende følte sig ydmyget og sa: "De taler saa litet, saa ingen kan bli klok paa hvad De mener."

"Jeg talte nok engang for sektbedende kristne," sa den gamle mand, idet han reiste sig op.

"For 30 aar siden fik jeg mit hjerte ydmyget og min tunge lagt i tømme, og siden den tid har jeg vandret stille indfor Gud. Og jeg gjorde dengang løfter alvorlige som evigheten, og forsøk De ikke at friste mig til at bryte dem."

Fredsforstyrreren var storligen forbauset over den hittil saa stille og standhaftige mands alvor og spurte:

"Hvad hændte Dem for 30 aar siden?"

"Ja, nu skal De faa høre. Jeg var blit drat med i et komplot just lik det, De er i nu for at fordrive en av Herrens tjenere fra den plads, som Gud hadde sat ham. I min blindhet trodde jeg at det var en liten sak at flytte en av de stjerner, som Jesus holdt i sin haand, naar bare mit øie blev tilfredsstillet og bænkene fyldt med slike som vendte sig bort fra evangeliet.

Jeg, og de mænd som ledet mig; ti jeg medgir at jeg var en nar og en daare, smigret os selv med vor samvittighetsfuldhet. Vi trodde at vi tjente Gud og menigheten, naar vi drev den hellige mand bort fra hans prækestol og hans arbeide og lot ham forstaa, at vi ansaa hans arbeide for avsluttet i B., hvor jeg da bodde.

Vi klaget over, at det ikke blev vækkelse, vi løp omkring med sladder, kritiserte og klandret istedetfor at støtte med virksomhet og bøn. Og saa fordret vi velsignelse av den samme.

Min herre. Presten kunde ikke trække evangeliets vogn fremad med et halvt dusin av os som haante ham for hans svakhet, mens vi selv hang som dødvegt i hjulene. Vi jaget ham som et vergeløst dyr, indtil han utslitt og blødende flygtet bort for at dø.

Han var saavidt reist, da Gud besøkte os med sin aand for at vise os, at han hadde velsignet denne kjære forskutte tjeners arbeide. Vere egne hjerter smeltet, og vore i synden bortvandrede barn var frelst. Jeg besluttet ved en passende anledning at besøke ham, bekjende min synd og takke ham for hans trofasthet mot mine forlorne barn. Men Herren negtet mig det for at lære mig den lekse, at de som rører en av hans tjenere, rører ved hans øiesten.

Jeg hørte at min forrige menighetsprest var syk og tok derfor min ældste søn med mig for at besøke ham.

Det var aften, da vi kom, og hans hustru møtte mig med et sind som enhver kvinde vilde ha gjort mot en som i den grad hadde gjort hendes mand uret.

Hun negtet mig adgang til ham. Hun sa: "Han er muligens døende og synet av deres ansigt kunde muligens forøke hans smerter."

"Er det kommet dithen," sa jeg til mig selv, "at den mand ved hvem jeg var frelst og ofte blit trøstet, og som hadde været en bror for mig indtil falske mennesker skilte os ad, at denne mand ikke kunde dø rolig med mit ansigt foran sig?"

"Gud naade mig!" ropte jeg. "Hvad har jeg gjort?"

Jeg bekjendte min synd for den ydmyge kvinde og bønfaldt hende at la mig knæle ved den døende og faa hans tilgivelse.

Hvad interesserte det mig da om bænkene ved døren i kirken var optat eller ikke. Jeg vilde med glæde ha tat hele familien til mit hjem for altid; men en saadan lykke var mig ikke forundt.

Da jeg kom ind i rummet til den velsignede stridsmand, hvis rustning nu holdt paa at falde av, aapnet han sine matte øine og sa: "Broder Lee! Broder Lee!"

Jeg bøiet mig over ham og hulket.

Han løftet da sin døende haand og sa med dyp og eftertrykkelig stemme:

"Rører ikke ved mine salvede og gjører ikke mine profeter noget ondt."

Jeg talte da til ham, at jeg var kommen for at bekjende min synd og føre endel av hans frugt til ham; men han var ubevisst om alt omkring sig.

Jeg kysset hans pande og fortalte hvor kjær han hadde været for mig. Og jeg bad om hans tilgivelse for min utroskap og lovet at sørge for hans hustru og faderløse barn; men hans eneste svar var:

"Rører ikke ved mine salvede, og gjører ikke mine profeter noget ondt."

Jeg stanset hos ham hele natten og ved daggry lukket jeg hans øine. Jeg tilbød hans enke et hus at leve i for resten av hendes liv, men lik en heltinde sa hun: "Jeg tilgir Dem gjerne, men mine barn som tok dyp del i sin fars angst skal aldrig se mig at ringeagte hans minde saa, at jeg tar imot noget av deres hænder som forvoldte dette. Han har overlatt os til Gud, og han vil sørge for os."

Denne døendes ord lød for mine øren baade fra kisten og graven, og naar jeg sov, synes jeg Kristus stod foran mig og sa: "Rører ikke mine salvede, og gjører ikke mine profeter noget ondt."

Disse ord forfulgte mig indtil jeg forstod den værdi som Kristus sætter paa disse mænd som har ofret alt for hans skyld. Siden den dag, min herre, har jeg talt mindre end før og støttet prædikanten selv om han ikke er nogen ekstraordinær mand.

"Min tunge skal hænge fast ved min gane og min høire haand forglemme mig," før jeg vover at adskille det som Gud har sammenføiet.

Naar en prædikants virke er tilende paa en plads, tror jeg, at Gud vil vise ham det.

Jeg vil ikke slutte mig til Dem, min herre, og den plan som har ført Dem hit og muligens videre, om jeg hører et lignende ord fra Deres læper, skal jeg bede mine brødre at behandle Dem som en der volder splid og forargelse.

Jeg vilde gi alt, hvad jeg eier, om jeg kunde tilbakekalde, hvad jeg gjorde for 30 aar siden.

Stans hvor De er og bed Gud, at Deres tanker maa forlates Dem.

Dette satte en stop for den besøkendes anstrengelser.

Der ligger ofte en mægtig kraft i det lille ord "nei." Men undertiden kræver det ikke saa litet mot at uttale det som den stille og trofaste diakon gjorde.

(Budbæreren.)

"HAN KALDTE HUNGER IND OVER LANDET".

(*Salme* 105, 16)

Disse ord er talt i forbindelse med Jakob og hans utvandring til Egypten. Josef var ikke mere og sorg paa sorg kom over Jakob indtil han maatte gaa fra gaard og land. Nylig læste jeg i et engelsk blad at myndighetene merker at en sterk strøm av dem som reiser ut fra Amerika drar til de skandinaviske lande. En franskmand sa nylig til mig: "Ja, dere har et velsignet stille hjørne der oppe i nord."

Jeg mindes ofte de store vidder i Canada som jeg saa, arbeidet paa, bygget huse paa, og hvor jeg vidnet om Herren for unge og gamle. Nu ser det ut som om Gud kalder hunger indover landet for at drive folket ut. Hvorfor? Maa Gud ta husholdningen fra dem? Har de været utro? Eller vil bare Gud prøve dem som han prøvet Job?

En ting er sikkert: den som Gud velsigner slik som han i mange aar velsignet folket i Canada (tænk bare paa aarene 1915 og 16) dem vil han at de skal være til velsignelse. Jeg tænker paa de mange som i de gode aar la land til land, hus til hus indtil der ikke var mere rum i landet. Nu er det alt bare en byrde, mindre værd end Sodomas saltvande.

Nu kommer jeg ofte ihu om ikke Canadas kristenfolk burde sætte ind sin kapital, sine sønner og døtre, sine penger, sine bønner og tid i Afrikas missionsarbeide. Her er nyt "land", tusener, ja, millioner av sjæle som burde ha Guds ords sæd lagt i sine hjerter. Sæden er her, sædejorden er her, den venter paa kjærlige hjerter og hænder at saa den. Mon ikke Gud vilde velsigne vort folk i Canada for dette?

Canadas kristenfolk, begynd at be om at eders sønner og døtre heller maa falde paa Afrikas slagmark for Herren end muligens naarsomhelst paa nogen anden uværdig slagmark. "Ja, nu har vi intet," sier du. Jo, alle midler er endnu i landet, men den onde holder dem til sin raadighet. Vi har været utro husholdere. Vi hadde altid saa litet naar der skulde gjøres noget for Herren, men vi brukte store summer for os selv.

Det har vistnok en gang været paa tale blandt lægfolket i Canada at sende og underholde en missionær nogen steds. Vær sikker Gud vil det, det er Guds vilje. Jeg har netop gjort en længere tur ut over dette land, vandret fra by til by, og mit hjerte ynkes over folket. 20 000 mundangfolk lever i en del byer i Kamerun og dersom de ikke snart faar høre vil de bli paavirket av muhammedanerne.

Vi vet nok at andre marker er like trængende og jeg vil ikke fremhæve dette sted til skade for noget andet. Men forholdene er saa gunstige for arbeide i dette land nu, at det vil neppe gives noget lignende. Missionærene er velkomme til denne del av det franske Afrika. Katolikkene har endnu ikke sat sig ned paa mange steder, men kommer stadig ind over landet. Vi møter dem i alle større byer.

Begynd at be om naade til at se velsignelsen i missionsarbeide. Begynd saa at be om arbeidere, midler til at sende dem med, saa om naade over deres gjerning. Kanske Gud endnu en gang vilde sende regnfulde skyer over Saskatchewans vidder — ja, langt utover de andre provinser også.

En skare av unge vokser op blandt vort norske folk i Canada. Synden og Satan lurer paa dem, fanger mange og de blir alt andet end til ære for Gud og sine forældre. Andre er frelste, lever i samfund med Gud, men deres gudsliv er ikke utviklet som det burde være. Deres evner og naturgaver blir derfor ikke utnyttet i Herrens tjeneste som de burde og skulde.

Hvorfor ikke oprette bibelskoler og bibelkurser for de unge? Der ofres meget paa høiere skoler, store summer ligger i disse lukkede bygninger. Samfundet kan ikke gjøre bruk av al denne lærde ungdom fra skolene. Gudsfrygt og kundskap er nyttig for alt og i alle livsstillinger.

Vi vet vi har et urolig og jagende folk, de jager efter noget nyt, noget romantisk, noget som har interesse for kjødet. Men la bare disse programmer med sport og utflugt fare, det koster mere end det gir utbytte for. Læg Guds ord ind over hjertene, la det virke ved Guds aand, læg folkenes nød, deres ufrelste stilling ind over de unge, la det bli en byrde paa dem saa som det var for den unge Jeremias og vi skal snart faa se en flok av unge mennesker komme ut over Canadas vidder med evangeliet — ja like ut til Kina, Afrika, Indien og havets øer.

Vi har været flinke til at forsyne verden med brød, Canadas hvete er navnkundig, god og nødvendig, men la os ikke glemme, "at menneskene lever ikke av brød alene." La os ogsaa gi dem av det brød som kom ned fra himmelen for at gi menneskene liv — Jesus Kristus.

—*J. I. Kaardal.*

Hvis du vil glæde dig i Kristi herlighet i himmelen, saa maa han være herlig i dine øiner nu her paa jorden.

For God so loved the world, that he gave his only begotten Son, that whosoever believeth on him should not perish, but have eternal life.

SHEPHERD

He that believeth on him is not judged; he that believeth not hath been judged already, because he hath not believed on the name of the only begotten Son of God.

I AM THE GOOD SHEPHERD. John 10, 11.
ORGAN OF THE NORWEGIAN LUTHERAN CHURCH OF CANADA.

Winnipeg, Manitoba, First Nr. in January 1938

"Love One Another."

John 15: 12-17.
Rev. B. O. Lokensgaard.

Love one another. These words are found at the beginning and the end of our text. These words should characterize the beginning, middle, and end of every Christian life.

A well-known lay-preacher in Norway at one time told some of his neighbors that people in many places had begun to grow a new and peculiar flower in their homes. This flower was unusually beautiful, its lovely perfume filled the entire house and it could be gotten without cost. It was found that this remarkable flower made for a better atmosphere in the home. Then he asked, would anyone want such a plant?

Yes, the women of the countryside were quite anxious to get one and inquired of him the name of this remarkable plant. The preacher replied that, it was a well known name. It was LOVE. It could be gotten from Jesus Christ—free. He encouraged them to try this flower.

We all love flowers, What joy do we not find in admiring and examining their loveliness! Flower-time is a happy time—it is spring-time. Our text speaks of the flower of love. May this flower gladden our hearts and spread its fragrance about us!

The great preacher Drummond called love the greatest thing in the world. We can safely call it the best in the world. If it were allowed to grow and blossom as God would have it then we would see a great change in this world of ours.

When we look out upon mankind today we see, not love, but hate. People everywhere oppose one another. We find class hatred and jealousy in political life, in labour, in homes. Every day we read of clashes, strikes, walk-outs, suffering from cruelty and injustice. Why are these things so? Why is the world again staggering on the brink of what seems inevitable war? Is it not that this flower of love is unknown? And where it has been known it is allowed to wither and die. Men overlook the greatest thing in the world, love.

One would not be so shocked if the horrible events of today took place only in unchristian lands. We know there is no love apart from Christ. But these conditions prevail in so-called Christian lands.

Is the Church blameless? Is it not true that even within the Church we have seen so much of misunderstanding, jealosy, and hatred that should never be allowed to enter? Of the first Christians it was said: "Se how they love each other." In our time the world brings many accusations against the Christian Church which we must patiently bear with. But too often there is truth in these accusations and then it behooves Chritians to search their hearts and return to their first love. It is high time that we leave off criticizing others, speaking about them in their absence, judging them harshly, and instead, kneel in penitence and humility before a righteous and merciful God. It is high time that we begin to examine ourselves and do some judging of our own hearts, that we might learn to walk humbly.

Whence shall we receive the desire and strength for this? Jesus says: "Love—as I have loved." Here is the root and fountain of love. Here lies the power of love. — "As I have loved." While we were yet enemies Christ loved us. Loved us, in spite of our short comings and sinfulness. In His love He was patient, forgiving, helping. When we curse, He blesses. When we are astray, He prays and seeks. This is love. Read the text again and behold how He gave His life for sinners—you and me. How He made a new relationship, not servants, but friends. How He reveals the Father's heart to us—"for all things that I have heard of my father I have made known unto you." How we may be certain of it all—"I have chosen you."

Beholding such love we are constrained to say, "We love Him because He first loved us." Then we became humble and poor enough to help and forgive our halting brothers and sisters. Then is our life full of joy. Amen.

"To seek the forgiveness of God and to ignore the restitution which God may ask us to make, is to sneak out of the back door." —Rev. F. A. Shiotz.

THE NORWEGIAN LUTHERAN CHURCH OF CANADA
Office of the President

Bricelyn, Minn., Dec. 18, 1937.

Dear Rev. Urness:

It has been my intention to send a little word of greeting and farewell to the pastors and congregations of the Canada District through the medium of "Hyrden", but my time has been so crowded that I have not been able to do it. Besides, there are one or two things that I would rather say to the pastors in a more personal way and at the same time send my Christmas greetings.

Of course, I couldn't very well write a letter like this at this time of the year without saying something about the budget ingathering. I am sure you realize that it is of very great importance for the work of our Church in Canada that we come as near as possible to raising the budget in full. It is hardly necessary to elaborate on this because every consideration both for the work in the local fields and the relationship of the District to the Church as a whole impresses upon us the importance of doing our reasonable share. The Church has been generous to our District and we are confident that it will continue to be so, but we cannot presume too much upon the generosity of the Church if the District does not show a reasonable disposition to carry its own burdens. I hope, therefore, that you will do all you possibly can to raise the full amounts in your congregations, even though conditions are very unfavorable in many places.

Then there is another matter in regard to which I feel I should make a special appeal to you pastors as I bid you farewell as District President. The relationship between our people in Saskatchewan and Alberta has not been as cordial as it should be, and the developments these past few years may have strained it still further. I am sure if you think this over carefully, you will realize that the future of our Church in Canada requires that the District be united and harmonious in spirit. At best we are few and scattered, and we need to stand together and work together harmoniously if we as a Church are to make any impression upon this big country or even to any considerable extent to survive. I feel, therefore, that I should make a special appeal particularly to the pastors to try in an intelligent and tactful way to cultivate a spirit of understanding and appreciation as between our people in Saskatchewan and Alberta. With wise leadership, our pastors can undoubtedly overcome whatever there may be of misunderstanding and strained relationship between these two groups. I am sure that you will in the future do what you can in this important matter.

Finally I wish to send you my Christmas greetings and best wishes for the New Year. May the peace and joy, with which the Son of God came into the world to enrich our lives, fill your heart and give you the strength and courage you need. And may the Lord prosper your work in the New Year.

As you know, my official relationship with the District is concluded on December 31st.

Thanking you for your sympathetic cooperation and helpfulness, I remain

Fraternally yours,
J. R. LAVIK

(This came to late for the Christmas issue. —U.)

1937 Ingathering—Dec. 17, 1937.

District: Canada

Amount raised	*Apportionment*	*% raised*
$ 5,434.85	9,045.00	60.1%
Status of N.L.C.A. Budget		
$662,737.82	$1,005,000.00	65.9%

Dear Co-Worker:-

If we as a Church are to continue to "tell the story of Jesus and His love" it means that we must support the work of our Home and Foreign Missions, the work of Charity and Mercy in our midst, the training of a youth that will be aflame for Christ and His service, and we must care for the retired pastors and pastors' widows who look to Pensions for support.

If we are mindful of the brief period which remains for completing the 1937 ingathering and if we realize our responsibilities and our promises to our workers both at home and abroad, I am certain that every pastor, every member, every congregation and every organization is anxious and eager to complete this work early and send in the full allotment at least. If we do not send in the full allotment who will take care of the remaining part? Unless we do it it will mean that our Church will fall short that much in the 1937 ingathering.

How can it be done?

1. By following up the weekly-giving and duplex envelope system—a "catch-up" Sunday.
2. By a thorough and prayerful preparation for mission festivals and mission offerings.
3. By substantial gifts from the organizations, namely, the Ladies' Aid, Mission Society, L.D.R., Y.P.L.L., Sunday School and Men's Club.
4. By encouraging the method of giving "In Memorial Wreaths."
5. By house to house solicitation.
6. By larger gifts from members who are often willing to give something extra.

We are appealing most earnestly to every member, congregation and organization to make a definite effort to raise the entire apportionment, but this should be done soon as time is short!

With kindest greetings, I remain
Yours sincerely,
—*A. J. Bergsaker.*

News from Saskatoon Parish.
Confirmation Service.

On Sunday, the seventh of November, a confirmation service was held in Spring Creek Lutheran Church near Hanley. Six young people knelt at the altar to renew their baptismal promise. They had been instructed by the pastor for a period of two years. A large crowd filled the church to capacity for the morning service and again in the afternoon when a communion service was conducted. Special musical numbers were rendered at both services which were fitting and inspiring.

*

On Sunday, October 31, an unusual baptismal service was held. After the regular service we went to a home where eight children of that home were baptized. It was a great joy to be granted this privilege. How it thrilled our heart to hear the earnest confession made by these children. The oldest is nineteen and the youngest six. They had received instruction through the Sunday school and parochial school.

There are countless opportunities for work on these home mission fields. Many districts have no regular services, no church work whatever. During the last three years I have been conducting services in a school for the people of that district. A great interest has been shown. People seem eager to hear the Word and the little school is almost always well filled. Many other places could no doubt be visited if time and means permitted.

*

A fellowship hour was enjoyed by members of Zion Lutheran Church of Saskatoon after the evening service on November 7th. It was then five years since the installation of the undersigned as pastor. At the close of the evening Mrs. H. Haugen presented the pastor and family with a gift from the two Ladies Aids of the congregation, and Mr. A. B. Thompson spoke words of appreciation on behalf of the congregation.

—*B. O. Lokensgard.*

THE BIRTH OF LOVE.

By Oliver Everette.

God planted a garden of flowers bright and fair;
Blossoms of hope, and faith and purity bloomed there,
Shedding a fragrance on the virgin air,
"So lovely!" the angels cried in glee,
"O Lord, these blooms give praise to Thee."
"Not yet complete", the Maker softly said,
"For without love these blossoms all be dead."
Then from His throne His Majesty arose,
And in the garden fair He placed a Rose.

Notice.

We should like to draw the attention of Radio Listeners to the splendid service by Dr. Walter Maier on the National Chain in U. S. at 2:30—3:00 p.m. each Sunday. KFYR, Bismarck, handles this service. Dr. Maier is an outstanding Radio preacher. Listen in and be inspired, and thrilled.

Prince Albert Circuit broadcasts every Sunday evening from 9:00—10:00 P.M. With the increased power that this station may have after the New Year these services will reach a greater territory. The station is CKBI, Prince Albert. Pastor A. E. Syverud is the manager for these services. The pastors of the circuit take turns, speaking alternately English and Norwegian.

LUTHERAN HOUR IN PEACE RIVER COUNTY.

Lutheran Hour broadcast the 1st Sunday of every month from 9 to 10 A.M. over radio station CFGP, which is located at Grande Prairie, Alberta. 1200 Kilocycles. Special music. Pray for God's blessing on this work.

ANNOUNCEMENT.

The Home Mission Committee of Canada District meet Jan. 19—20 at the King George Hotel, Saskatoon, Sask. In the evening of Jan. 19th Dr. Iver Iverson of Maplebay, Minn. will be installed President of Canada District by Dr. J. A. Aasgaard, Minneapolis, Minn.

The Board of Charity of the district meets Jan. 25th at Bawlf, Alta.

—*Iver Iverson.*

WOMEN'S MISSIONARY FEDERATION

MRS. I. O. THVEDT, Editor — LANGHAM, SASK.

Greetings.

A short greeting has been requested by our editor; I welcome the opportunity it offers to extend to you all—friends and acquaintences everywhere — my sincere wishes for a Happy New Year in His name. What a host of happy memories come to me as I think of all the wonderful times we have had together, and of your kindness, love and helpfulness. From my heart I thank you. —

As we stand at the threshold of a New Year may it be the earnest desire of each of us to "press toward the mark for the prize of the high calling of God in Christ Jesus." May we, members of the W. M. F. and the L.D.R. in this New Years strive for nobler and better living; let us banish from our lives any or every thing that hinders or makes us less zealous for what is pleasing in His sight, either indevidually or through our organizations. Let us step up "on higher ground" and "press toward the mark" with greater faith, courage and love.

If we tried to look through 365 panes of glass piled one upon another we would see nothing but blackness. But if we took off one pane at a time and looked through it all would be clear and shining. Thus as we face the new year with its days piled one upon the other, there is for many this year especially perhaps much of darkness. But if each morning we take from this pile of panes the one that is marked *"today"* and let the light of God's word illuminate it, we then shall clearly see His will and work for us.

"Like a ship with orders sealed;
Whence or whether, unrevealed,
Cargo of a worth untold,
Joy and sorrow in its hold
The New Year comes.

He who made the stars will guide;
Knows the sea, the wind, the tide;
Knows the channel deep and still
For this New Year.

With His hand upon the helm
Storms that rage cannot o'erwhelm;
With the ship in His control
New horizons wait the soul
In this New Year."

—Laura Brun.

Announcement.

The W.M.F. Literature Committee has prepared the following program for 1938.

Jan. — Introduction.
Feb. — Priscilla. Faithful Discipleship — Foreign Mission.
Mar. — Esther. Loyalty to One's Own — Home Mission.
Apr. — Mary of Bethany. Sitting at Jesus feet — Christian Education.
May. — Ruth. A faithful Dauhter — In Memoriam and Life Membership.
Iune. — Sarah. Pioneer Woman — Historical Department.
Sept. — Mother of Moses. At the Cradle — Cradle Rool.
Oct. — Hannah. Godly Motherhood — Christian Nurture.
Nov. — Dorcas. Christian Charity — Charity and Box Work.
Dec. — Mary. Mother of Jesus — The Privileged Mother — Christmas.

Remember to send in the 10c per capita fees in January. I wish to call your attention to our General Presidents open letter to the Presidents of our Ladies Aids and Missionary Societies in the November "News Bullitin." She says in part: "My church calls me. She asks my service and my loyalty. She has a right to ask it! I will help her to do for others what she has done for me. I will help her keep aflame and aloft the torch of a living faith."

HOLD HIGH THE TORCH

May we truly be willing to hold high the torch and pass it on to thoes about us. We have dear ones that may be lost. What are we going to do for them in 1938?

"Hold high the Torch! You did not light its glow.
'Tis yours to keep it burning bright,
Yours to pass on when you no more need light.
For there are little feet that you must guide,
And little forms go marching by your side.
Their eyes are watching every tear and smile,
And efforts that you think not worth while,
May sometimes be the very helps they need,
And actions to which their souls give heed."

When pressed with burdens and troubles too complicated to put into words and too mysterious to tell or understand, how sweet it is to fall back into the Everlasting Arms and just sob out the sorrow that we cannot speak! — Selected.

"No physician ever weighs out medicine to his patients with half so much care and exacness as God weighs out to us every trial; not one grain too much does He ever permit to be put in the scale."

"There is no high hill but beside some deep valley." —

Dan. Crawford.

W.M.F. Camrose Circuit.

Financial Report, Jan. 1. to Dec.31. 1937

Receipts

Amt. in Bank carried over	14.29
Bible Woman fund	85.00
Expense fees	15.00
Circuit Meeting offering (St. Joseph)	8.01
" " (Bethany)	17.82
Camrose Week offering	11.91
Bank Interest	.39
Total	152.42

Expenditures.

To Mrs. Anna Lee Wold for Bible Woman	85.00
To Canada District Tresury	12.90
Circuit President's expenses to Dist. Convention	10.00
Postage, Miscellaneous	6.26
	114.16
Balance in Bank	38.26
Total	152.42

Inanda Hoyme,
Sec'y-Treas.

YOUNG PEOPLE'S LUTHER LEAGUE

Rev. A. M. VINGE, Editor — FAIRY GLEN, SASK.

Alberta Forges Ahead New Luther League Circuit Organized.

Members af the Y.P.L.L. in the Edmonton Circuit assembled in Holden Alberta, Nov. 13. to organize the new circuit. Nearly all the Leagues were represented, as well as Pastors Saugen and Hoversten.

After devotion the opening remarks were made by the past President. The purpose of the circuit was stressed. Suggestions were made as to how the work may be made a success.

The following officers were electer for a term of two years:

President, Mr. B. Larson, Irma,
Vice President, Mr. I. Brecken, Bardo,
Secretary, Miss E. Johnson, Lougheed,
Treasurer, Mr. G. Olsen, Tofield.

It was decided to hold a winter convention, the time and place to be decided upon by the executive upon receiving invitations and suggestions from the various local leagues.

The meeting favoured a joint Bible Camp to be held at Lake Hastings in the summer of 1938.

A portion of the time was devoted to descussion on how to make the local leagues successful.

It was suggested that the leagues make it a project to contribute towards our Colleges, Bible Schools, and the International Project. This was to be dicided upon definitely at the Winter Convention.

Our well wishes go with Rev. Saugen in his new call. Rev. Saugen has been a willing and able assistand, as well as President of the Provost Circuit during the past two and a half years. (E. Johnson, Loughhed, Sec'y)

A Nickel for the Lord.

Yesterday he wore a rose on the lapel of his coat, but when the plate was passed today he gave an nickel to the Lord. He had several bills in his pocket and sundry changed, perhaps a dollar's worth, but he hunted about, and finding this poor little nickel, he laid it on the plate to aid in the fight against the world, the flesh and the devil. His silk hat was beneath the seat, and his gloves and cane were beside it, and the nickel was on the plate—a whole nickel.

On Saturday afternoon he met a friend, and together they had some refreshments. The cash register stamped thirty-five cents on the slip the boy presented to him. Peeling off a bill, he handed it to the lad and gave him a nickel tip when he brought back the change. A nickel for the Lord and a nickel for the waiter!

And then man had his shoes polished on Saturday afternoon and handed out a dime without a murmur. He had a shave, and paid fifteen cents with equal alacrity. He took a box of candies home to his wife and paid forty cents for them, and the box was tied with a dainty bit of ribbon. Yes, and he also gave a nickel to the Lord.

Who is this Lord?

Who is He? Why the man worships Him as Creator of the universe, the One who put the stars in order, and by whose immutable decree the heavens stand. Yes, he does, and he dropped a nickel in to support the cause of his Creator.

And the man knew the he was an atom in space, and he knew that the Almighty was without limitations, and knowing this, he put his hand in his pocket, and picked out the nickel and gave it to the Lord.

And the Lord, being gracious and slow to anger, and knowing our frame, did not slay the man or the meanness of his offering, but gives him his daily bread.

The nickel hid beneath a quarter that was given by a poor woman that that takes in washing for a living.

"There is that scattereth, and yet increaseth: and there is that withholdeth more than is meet, but it tendeth to poverty." Prov. 11:24.

(From Morning Glory)

The Scatterer.

He comes with fuss, and fume, and splurge
And much bombastic speech
And even acrobatic stunts,
The listining ear to reach.

The churches all have lost the fire
Of Gospel zeal He says,
So God resorts to special means
To help men know his ways

He does not come for filthy coin
A hireling he'll not be.
But seems to scan the crop report
To learn where he shoud be.

Then those who "hit-the-sawdust-trail"
According to his plan
Are, "brother", "sister" so and so
And members of his clan.

But others of God's children though
They serve the Saviour too,
Are not included, for he doubts
Their Christian life is true.

The tumult and the shouting dies
The clamour fades away,
For when collections seem to wane
He's guided not to stay.

This "scattring work leaves in its wake
A hectic little band,
With scattered int'rest, creedless faith
Apart from others stand.

Bible Questions for January.

Answers to be in by January 25th.

1. Where does it say that Jesus and the Disciples sang a hymn?
2. Where is Peniel mentioned?
3. What prophet is called the "herdsman of Tekoa?"
4. Upon what city did Joshua pronounce a curse? (Give reference.)
5. What verse in Acts tells that the people of Athens were swayed by curiosity?

BIBLE TIDINGS

C. L. B. I., CAMROSE, Alta.

A SAVIOR?

Thus the typewriter presisted in punctuating the quotation from Luke found on the frontispiece due to the fact that it was set to write in capital letters when the key which ordinarily leave a mere comma when pressed leaves a big ?.

While it was not permitted to punctuate in its own way on the front page we will permit it to do so here and see what message it may have for us.

A SAVIOR? Yes, dear reader, you may need a big ? there. You may need to ask yourself the question: Is He a Savior to me? You know that He is the Savior of the world, but is He your personal Savior? If you do not receive Him as your Savior during this time of grace, you will have to meet Him as your Judge when time is no more and grace no longer offered. When Jesus comes again will you meet Him as your SAVIOR or your JUDGE? Do not rest until you can erase the question mark, if found there, and substitute "MY" for "A" making it MY Savior!

Thanks be to God that we need not go through life with a question in our mind as to whether He is our Savior or not. In 1. John 5:13 we read: These things have I written unto you who BELIEVE on the name of the Son of God; that ye may KNOW that you have eternal life.

By faith He BECOMES our personal Savior. By the testimony of the Spirit through the Word we KNOW that He is our Saviour.

"Behold, I stand at the door and knock: if any man hear my voice, and open the door, I will come in to him, and will sup with him, and he with Me." Rev. 3: 20.

"Behold, I come quickly; blessed is he that keepeth sayings of the prophecy of this book." Rev. 22:7.

BIBLE TIDINGS

C. L. B. I., CAMROSE, Alta.

THE WINTER TERM.

We will soon find ourselves in the midst of another season of Christmas festivities. And to many no doubt they will seem to pass away altogether too quickly. The spirit of joy that characterizes Christmas, does not linger in the things of the past but rather stretches out for the things that lie before. Paul when writing his Epistle of joy, the Epistle to the Philippians, expressly emphasizes "forgetting the things that are behind, I press on to the things that are before."

I have in mind something that may be of great consequence to you and the Kingdom Work which is very near at hand. It is a golden opportunity. Often times we fail to recognize them and hence do not take advantage of them. I have in mind the coming Winter Term at the C.L.B.I. beginning January 3rd and ending March 27th. Are you pressing on to the things that are before? Remember that the Lord says, "Study to show thyself approved unto God, a workman that needeth not to be ashamed, rightly dividing the word of truth." 2. Tim., 2:15. An opportunity for special study is being offered you by the C.L.B.I. Let it be prayerfully considered.

The following two courses are being taught this term: FIRST YEAR: St. Mark, Acts, Peter's Epistles, Book Synopsis (Old Testament), Catechism, Personal Evangelism, Mission History, Public Speaking, Child Psychology, Hymnology. THIRD YEAR: St. John, Isaiah, Revelation, Distinctive Doctrine, Personal Evangelism, Homiletics, Vacation Bible School, Hymnology.

We also want to call your attention to the regular morning devotion conducted by the students, the three special prayer hours per week, the special English Classes, the Choir, the string band, and the regular Saturday evening programs every other week. With board at $2.00 per week, Registration $3.00, and room at about $4.50 per month, the cost is small.

—S.O.H.